

Марина ЖОВНІР – молода поетка, науковець, педагог. Народилася 1987 року в місті Полтаві. Здобула фах викладача української мови і літератури в Полтавському національному педагогічному університеті імені В. Г. Короленка. Працює за спеціальністю в медичному коледжі Вищого державного навчального закладу України «Українська медична стоматологічна академія», займається наукою, опублікувала низку мовознавчих статей. Літературно-художні твори розпочала писати в шкільному віці, брала участь у поетичних конкурсах і читаннях.

* * *

Креслить сонце солом'яну стежку,
Уплітається в землю смагляву,
І пала вишиванка-мережка
На плечах у колосся русявого.

Стигли, соком наповнені сні
Пам'ятають ще літо спекотне,
Линуть думкою в буйство весни, –
Аж зима свої сани котить!

Землю всіє грудневим зерном,
Прихорошить скляними дарунками,
Стишить, вкриє, охопить сном
І пестливими візерунками...

ДУМКИ ПІД ПАРАСОЛЬКАМИ

Парасольки вчорашніх надій,
Переспілих чуттів, сподівань,
Заколисаних вічністю днів,
Що втомились од марних чекань...

Плачуть вулиці ще відучора,
І, втоптавши в баюри весну,
Йдуть думки на високих підборах
На щоденну життєву війну.

Тьмяним поглядом штучних очей
Виміряють – бруківку чи степ?
Заблукали у світі речей,
Поросли павутинням потреб.

Ці думки спорожніло-байдужі –
Парасольковий хаос довкруг! –

Безсловесно снують по калюжах
Лабіринтами вбогих душ...

ДУМКА ПІД КОВДРОЮ

Сьогодні думка, ковдрою укрита,
Лежить у ліжку, тиха і сумна.
А вчора вона порхала в блакиті,
Окрилена й співучо-голосна.

Весела, довго їхала в метро,
І мріяла кататися на конях,
І йти, не поспішаючи, в кіно,
І пити каву ранком на балконі.

А ще раніше – марила про завтра,
Ладнаючи надії купажі,
Й не уявляла, що життєва карта
Скеровує підступно до межі.

Реальність отверезлює без жалю,
Ламає крила, одбирає насагу,
Негаданим, мов ковдрою, вкриває...
Режим лежачий. Самотинна сага.

КРИЛО ЛЮБОВІ

Любистком пахнуть мамині долоні,
В її очах – волошкова блакить,
Сивинами взялися рідні скроні,
Зафіксувавши кожну болю мить!
А усміхнеться – й серце оживає,
Далеко ненька – студеніє кров.
Дитину й матір навікі єднає
Непроминуща, незмірна любов.

Голубко, нене, Ангеле святий!
Прости за сльози і безсонні ночі,
За тихий біль і вічний смуток твій,
За слів лихих рубці гіркі й печучі.
Моя хороша, рідна, Богу мила,
Горнуй до Тебе під крило любові!
Прошу в молитві, щоби заслужила
Всякчас ділити плин життя з тобою...

* * *

Як знаєш, що ти – кохана,
Багрянцем вуста палають,
Душа по-святковому вбрана,

Співати не полишає.
Як бачиш, що тебе люблять,
Від тої п'яної млости,
Ладна піти й на згубу,
У потойбіччя в гості.
І віриш, що завжди будеш
Найліпшою з-поміж інших,
Й страшишся, бо також любиш,
А світ збайдужіло-грішний...
Спасибі тобі, Всевишній,
За право і змогу любити,
За біль, од медів миліший,
За силу любові у світі!

Наталія БОНДАР – молода поетка, науковець, педагог. Народилася 30 квітня 1988 року в селі Шилівці Зіньківського району Полтавської області. 2010 року закінчила з відзнакою українське відділення факультету філології та журналістики Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка, здобула диплом магістра. Працювала асистентом кафедри української літератури рідного вишу, навчалася в аспірантурі, має низку мовознавчих статей, підготувала до захисту кандидатську дисертацію. З літературно-художніми творами публікувалася в зіньківській районній періодиці, в посібнику-хрестоматії «Поетична Зіньківщина».

* * *

Чаклюють знову відьми на ставку,
Купальську ніч затоплюють вогнями
І у шаленім, запальнім танку
Зривають з неба зорі полум'яні.

Ховають їх за пазуху мерщій,
Щоб Водяний раптово не помітив.
А в хашу лісову, де сплять кущі,
Дорогу листям пригортають їхні мітли.

Там, в гущині, на галяві, раз в рік
Чар-квітку поцілунком місяць будить!..
Тче поволоку весь відьмацький рід,
Щоб не підгледіли таємне дійство люди.

* * *

Ким снила? Ні, не снила – а жила...
Що не збулося і навек сплигло з водою?
Я недолюблена чомусь завжди була,
Покинута, хоч і не зраджена тобою...

Не обіцявсь мені ніхто, і я сама
Не бралася комусь давати клятви...

Лише чекала на обніжку край села,
Що принесеш мені букетик м'яти.

Якби ж то знала, що це квітка самоти,
І хто зірве її – приречений страждати!..
Не здатна до пробачень гіркоти...
Холодна м'ята... І нема кого прощати...

* * *

По стежках у минуле – замети,
Витряса небовид сніговий,
Його вихор не стихає лету,
Тихне місто в полоні завій.

Нескінченно, бездонно із неба –
В незарадній його самоті –
Сльози туги – в сніжинках! – це ж треба:
Холод болю – в німій мерзлоті!

Все завмерло, чекаючи дива.
Знов мете... Не забутися б тільки:
Туга неба і справді красива,
Але стільки ж в ній болю... стільки...